

opusdei.org

Prelatova avdio meditacija: »V adventu se pripravljamo na dar novega božiča«

Meditacija prelata Opus Dei o adventu. Msgr. Fernando Ocáriz razmišlja o tem, kaj pomeni Marijin »fiat« in kako se je ona pripravljala na prihod svojega Sina.

11. Dec. 2020

»Pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze« (Mr 1,3). Liturgija adventnega časa nam prinaša te Izaijeve besede o Janezu Krstniku, ki so preroške, kakor vidimo tudi v evangeliju. Advent je pričakovanje in priprava, ni pasivno čakanje, ampak priprava na Gospodov prihod.

Na božič bomo praznovali učlovečenje, rojstvo Božjega Sina, ki je zaradi nas postal otrok. Prav je, da se pripravimo na kontemplacijo te izredne skrivnosti, ki je predvsem izraz Gospodove izročitve in božje ljubezni do nas. On, ki je vseмогоčen, ki je Stvarnik, Neskončni, hoče postati majhno dete za nas in zaradi nas.

Pripraviti se moramo ravno zato, da bi ta božji dar sprejeli z veliko hvaležnostjo, kot novost, ki nam jo vsako leto znova prinaša božični praznik. Vemo tudi, da adventna liturgija govori o onem drugem

Gospodovem prihodu ob koncu časov, ki za vsakega človeka na neki način vnaprej nastopi že ob njegovi smrti, ob koncu zemeljske poti. To je nekaj, kar nam ne sme zbuditi strahu, ampak nam mora pomagati, da tudi svoje lastno življenje začutimo kot pripravo, kot advent: kajti takrat bo po nas prišel Gospod. Vse naše življenje je na neki način pričakovanje tistega dne, ko bo prišel Jezus in nas vzel v svojo bližino.

Čas aktivnega pričakovanja. Naša pot v Betlehem mora biti iskanje Jezusa v vseh razsežnostih našega običajnega življenja. Ampak za to je treba »zravnati njegove steze«. Kaj pomeni »zravnati njegove steze«? Za nas to pomeni odstraniti ovire, ki preprečujejo Gospodov prihod v nas, v naše duše, v naše življenje. In s katerimi ovirami se srečujemo? Veliko jih je. Vsak izmed nas se lahko vpraša: Kaj je v mojem življenju na neki način ovira za Gospodov

prihod? Z drugimi besedami: Kaj preprečuje, da bi se odprla moja duša, moj dan, moje običajno življenje, da bi lahko v polnosti vstopil Gospod s svojo močjo, s svojo milostjo, s svojo dobroto in veseljem? Ali rečeno še drugače: vse lahko strnemo v eno samo oviro, ki je naš napuh. Proti tej oviri se bomo morali vztrajno boriti, vedno kadar bomo zaznali njeno naraščanje.

Navsezadnje gre za spreobrnjenje. Za spreobrnjenje, ki je sicer res sad našega prizadevanja, vendar je to predvsem božja milost. Ta božja milost nam daje luč, da bi videli, v čem se moramo poboljšati, na kateri način moramo še bolj zgladiti pot, da bi v naše življenje prišel Gospod. Obenem pa je to moč, ki nam jo Gospod skupaj s svojo milostjo daje zato, da bi jo mogli uresničiti, da bi se mogli odzvati na njegov poziv.

Zaradi tega nam pogled na našo omejenost, na naše meje, ne sme vzeti poguma. Na neki način mora v nas vzbuditi veselje, ne zaradi omejenosti same, ampak zato ker nam to spoznanje pomaga, da se poboljšamo, da se bolj odpremo božjemu daru. Predvsem pa lahko v tej božji milosti, v tej božji luči, vidimo sad ogromne ljubezni vseмогоčnega Boga do vsakogar izmed nas. Kajti ob tem prihodu – ki ga pričakujemo, na katerega se aktivno pripravljamo – se nam razodeva kot Bog, ki je postal otrok za nas in zaradi nas.

Ko premišljujemo o Gospodovem prihodu med nas, pomislimo tudi na evharistijo, kajti tam lahko vsak dan – če tako hočemo – najdemo vso moč za to, da bi svojo dušo odprli temu prihodu, ki se v polnosti uresničuje že pri obhajilu. O tem nam eden od cerkvenih očetov – in sicer sv. Leon Veliki v besedilu, ki ga srečamo tudi v

liturgiji – pravi: »Udeležba pri Kristusovem telesu in krvi nas spreminja v tisto, kar prejemamo.«^[1] Združuje nas z Jezusom Kristusom, kajti to »glajenje poti«, to »ravnanje stezá«, ta »priprava na Gospodov prihod« je priprava na poistovetenje z Njim. To pa dosežemo predvsem pri evharistiji, oziroma to pri evharistiji doseže On; da bi to poistovetenje bilo resnično, da bi naše misli bile skladne z Gospodovimi, da bi naše reakcije na okoliščine in na ljudi bile reakcije, kakršne ima Gospod.

Prizadevajmo si za poistovetenje z Jezusom tudi v adventnem času, misleč na preprostost Deteta, na njegovo razpoložljivost, da bi se kakor Dete nekemu prepustili. Komu? Nikomur drugemu kot samo Devici Mariji.

In s tem se dotaknemo še druge téme, za katero bi si želel, da bi bila

predmet naše molitve. Prosimo Marijo, naj nas spremlja sedaj, ko je še blizu slovesni praznik brezmadežnega spočetja. Oziroma, naj v bistvu mi spremljamo njo na poti v Betlehem, da bi se na globlji način srečali z Jezusom, ko ga bomo gledali in premišljevali o Njem, ki nam je z utelešenjem izkazal svojo neskončno ljubezen.

Brezmadežno spočetje

Ona, Marija, spočeta brez kakršnegakoli madeža, milosti polna. S tem izrazom »milosti polna« jo nadangel pri oznanjenju nagovori kot z imenom: »Pozdravljena, milosti polna« (Lk 1,26). Nato ji reče tudi »Marija«, ko ji pravi: »Ne boj se, Marija« (Lk 1,30); ampak pri pozdravu je to kakor njeno lastno ime: »Milosti polna«. Kaj to pomeni – »milosti polna«? Izvorni pomen teh besed je: popolnoma spremenjena od milosti. Takšna nam stopa pred oči in

vemo, da je tudi naša Mati, da je od trenutka učlovečenja Božja Mati in naša Mati.

Ob tem prizoru je sv. Jožefmarija z občudovanjem, ki ga želimo posnemati, vzkliknil: »Večji od tebe je samo Bog.« Ko bomo gledali Marijo, bomo rekli: »Večji od tebe je samo Bog.« Ona prejme presenetljivo poklicanost. Postavi kakšno vprašanje, da bi dobro razumela, za kaj gre. In ko ji angel to pojasni, sledi odgovor popolne predanosti: *Fiat!* – Zgôdi se. »Zgôdi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38).

Prvi advent je pričakovanje Gospodovega rojstva, ko je ta še v njenem deviškem telesu. V tem Marijinem odgovoru – kot je dejal papež Frančišek v neki homiliji – vidimo, da polnost milosti preoblikuje srce in ga usposobi za to véliko dejanje, za Marijin »*fiat*«, ki bo spremenil tok človeške zgodovine

(Frančišek, 8. 12. 2015). Ta beseda:
»Zgôdi se.«

Tudi mi moramo Gospodu odgovoriti tako: »Zgôdi se.« Kajti vsi imamo prav posebno poklicanost. Sveti Pavel v nekem besedilu iz Pisma Efežanom – ki smo ga mnogi že pogosto ali vsaj kdaj premišljevali – pravi, da nas je Gospod »pred stvarjenjem sveta [...] izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni« (Ef 1,4).

Zanimivo je, da je v tem odlomku, tako kot v latinskem besedilu, uporabljena beseda: »brezmadežni«. Mi – brezmadežni ... V resnici nismo brezmadežni, ampak Bog nas kliče k temu, da bi brezmadežni postali. In kako? Po ljubezni, nam pravi apostol. Po ljubezni ... Zato vsesplošna poklicanost k svetosti, ki jo je sv. Jožefmarija od vsega začetka oznanjal in ki jo je drugi vatikanski koncil slovesno potrdil, ni svetost

nekoga, ki ne bi imel napak, ki bi bil brezhibno popoln, kakor eksponat v kakšnem muzeju ... Bolj kot to gre za svetost, ki temelji na ljubezni, na polnosti ljubezni. Namreč s pomočjo božje milosti lahko Boga ljubimo vedno bolj kljub naši omejenosti, kljub temu da še vedno imamo pomanjkljivosti in omejitve.

Benedikt XVI. se je v okrožnici *Bog je ljubezen* spraševal: Je mogoče ljubiti Boga, ki ga ne vidimo? Seveda bi lahko začel s filozofsko in teološko razpravo, da bi odgovoril na to vprašanje, vendar se je omejil na strnjen odgovor, ki zaobjame bistvo. Je mogoče ljubiti Boga, ki ga ne vidimo? Dejansko »je Bog postal viden v Jezusu Kristusu«. Tja moramo usmeriti svoje moči: v kontemplacijo Gospoda, Jezusa Kristusa, v evangeliju, v naši osebni meditaciji. Tako bomo lahko našli tudi moč za več ljubezni do drugih ter za posnemanje Device Marije.

Človeka preseneti dejstvo, da Marija takoj po oznanjenju, takoj po tem, ko je s svojim *fiat* postala Božja Mati, najprej pomisli na svojo sestrično. Prvo, kar ji pride na misel, da tako rečemo, je njena sorodnica. Angel ji je sicer povedal, da njena sestrična pričakuje otroka, ni pa ji rekel, naj jo obišče. Tisto je bilo znamenje božje vseomogočnosti, saj je šlo za ženo, ki je bila že v letih. In Marija nemudoma spozna, da njena sestrična potrebuje pomoč, ter se odpravi na pot. In tja se odpravi ne samo zato, da bi jo pozdravila in se oglasila za nekaj ur ali dni. Pri njej ostane več mesecev ...!

Prosímo Marijo, naj nam od Gospoda pridobi milost, ki nas bo spodbudila: najprej k temu, da odkrijemo potrebe drugih, potem pa k odločitvi za služenje, da bi jim želeli pomagati, da bi potrebe drugih začutili kot svoje lastne.

Opazujmo Brezmadežno Devico, ki ima tisto polnost milosti in zna zato odkriti stisko drugih tudi v galilejski Kani. Na tisto svatbo so bili povabljeni Gospod, njegovi učenci in tudi Marija. Marija pa je edina, ki opazi, da zmanjkuje vina. Lahko bi rekli: to je vendar nekaj tako materialnega ... vendar je bilo za mladoporočenca pomembno, da ne bi napravila slabega vtisa. Marija odkrije tudi te drobne stvari in to zmore zaradi ljubezni, ker je v njej polnost milosti.

Mati, polnost milosti v nas ni uresničena, vendar hočemo s tvojo pomočjo postati podobni tebi in na ta način bolj podobni Jezusu. V tem adventu se želimo pripraviti, da bi prejeli dar novega božiča ter si prizadevali, da bi naše življenje postalo darilo za druge, zlasti za tiste, ki to najbolj potrebujejo. Toliko ljudi je, ki živijo sami, toliko bolnikov, osamljenih, toliko ljudi, ki zaradi

pandemije prestajajo težke gmotne stiske v svojih družinah.

Za konec se obrnimo k Marijinemu materinskemu posredovanju, naj nas ona skupaj z Jožefom vodi na naši poti v smeri tistega Betlehema, ki je kraj našega nenehnega srečavanja z Jezusom Kristusom.

[¹] Sv. Leon Veliki, *12. nagovor o Gospodovem trpljenju*, 3, 7: PL 54, 357.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatova-avdio-meditacija-
advent-2020/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatova-avdio-meditacija-advent-2020/) (13. Mar. 2026)